

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Z. K.**, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému **prvnímu náměstkovi policejního prezidenta**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2018, č. j. 10 Ad 6/2015-62,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech soudního řízení částku **6.800 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Josefa Kopřivy.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ředitele Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 5. 2014, č. 14/2014, byl žalobce podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku porušení povinnosti příslušníka dodržovat služební kázeň, za což mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti *inspektor* podle § 51 odst. 1 písm. d) citovaného zákona. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 1. 2015, č. j. PPR-17850-58/ČJ-2014-990131, změnil výrok o vině v rozhodnutí správního orgánu I. stupně co do popisu skutku, kterého se měl žalobce dopustit; rozhodnutí o kázeňském trestu ponechal beze změny. Uvedeného kázeňského přestupku se měl žalobce podle žalovaného dopustit tím, že dne 2. 3. 2014 v době od 08:00 do 13:00 hod. svévolně opustil jako velitel hlídky S 201 služební obvod v prostoru mezinárodního letiště Praha - Ruzyně, ve kterém měl dle instruktáže vykonávat službu, a připojil se k hlídce S 202, přestože ke změnám ve složení hlídek S 201 a S 202 výslovně nedal souhlas dozorčí služby ani nikdo z odpovědných vedoucích příslušníků.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze žalobou, v níž uplatnil celkem 10 námitek. Městský soud rozsudkem ze dne 12. 11. 2018, č. j. 10 Ad 6/2015-62, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodnými shledal dvě z uplatněných námitek. Městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 5 As 35/2014-25, z něhož se podává, že uložení předmětného kázeňského trestu podle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru je výjimkou z obecného postupu podle § 186 odst. 5 tohoto zákona. Závažnost tohoto druhu trestu je dána tím, že je upraven v samostatném a komplexním ustanovení, které, na rozdíl od rozhodování podle § 186 odst. 5 citovaného zákona, nedává služebnímu funkcionáři možnost správního uvážení, ale stanoví povinnost odnětí služební hodnosti obligatorně. Záruka přiměřeného a spravedlivého kázeňského trestu, jakož i toho, že daný příslušník nebude vystaven svévolnému jednání služebnímu funkcionáře, spočívá v důkladném zjišťování naplnění podmínek pro uložení příslušného kázeňského trestu a jeho řádném odůvodnění. U každé „*skutkové podstaty*“ kázeňského přestupku formálně vymezené v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru je třeba počítat s explicitně formulovaným či implicitním materiálním korektivem, spočívajícím v hodnocení škodlivosti příslušného jednání, ovšem v rámci pojmů použitých přímo v tomto ustanovení.

[3] Žalovaný spatřoval důvod pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti v opakovaném spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, přičemž předcházející uložení kázeňských trestů u žalobce nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně. V odůvodnění ovšem pouze zrekapituloval důvody, které k uložení tohoto trestu vedly správní orgán I. stupně, a dodal, že na základě tří přestupků v letech 2011, 2013 a 2014 nebyl výkon služby žalobce bezproblémový a že u něj nedošlo k obnovení služební kázně. S ohledem na to, že odnětí služební hodnosti je v podstatě nejprísrnější kázeňský trest, nepovažoval městský soud takové odůvodnění za řádné. Především v něm absentovaly úvahy o škodlivosti vytýkaného jednání, škodlivosti následků předchozích kázeňských přestupků a zhodnocení, proč u žalobce nedošlo v období 3 let k obnovení služební kázně.

[4] Podle názoru městského soudu žalovaný zejména nevysvětlil, proč setrval na stejném trestu jako správní orgán I. stupně, jestliže zásadním způsobem zmírnil povahu vadného jednání žalobce. V řízení před správním orgánem I. stupně vycházel služební funkcionář z toho, že žalobce výkon služby opustil; žalovaný však v odvolacím řízení vzal za prokázané, že žalobce výkon služby zcela neopustil, ale ohlásil úmysl změnit hlídku a službu konal bez souhlasu dozorcího služby s hlídkou S 202, přičemž k hlídce S 201 se připojila jiná příslušnice. Činnost hlídek tedy byla zachována, samotní příslušníci přitom byli na změny ve složení hlídek zvyklí. V tomto ohledu proto není dostačující konstatování správního orgánu I. stupně o ohrožení zajištění ochrany a bezpečnosti mezinárodního letiště a demoralizaci ostatních příslušníků, na které žalovaný pouze odkázal. V napadeném rozhodnutí chybí vlastní úvahy žalovaného po doplnění dokazování zejména ve vztahu k ohrožení ochrany a bezpečnosti letiště.

[5] Městský soud aproboval názor žalovaného, že samotné množství kázeňských přestupků je významným kritériem při úvaze o formě ukládaného trestu, upozornil ale, že nelze ustát pouze na tomto konstatování. V této souvislosti poukázal na doporučení senátu poradní komise policejního prezidenta, v němž tento senát upozornil, že již v prvoinstančním rozhodnutí nebylo řádně posouzeno naplnění podmínek uložení tohoto trestu. Podle tohoto stanoviska správní orgán I. stupně pouze obecně poukázal na úkoly v rámci ochrany civilního letectví, nezohlednil však ve vztahu k „nápravě“ žalobce frekvenci deliktivního jednání žalobce ani jednotlivé tresty (pisemné napomenutí, snížení základního tarifu o 5% na tři měsíce a upuštění od potrestání), které svědčí o tom, že dřívější přestupky nebyly hodnoceny jako závažná pochybení. Senát poradní komise také uvedl, že není zřejmé, v čem byl spatřován škodlivý následek předchozích

pokračování

kázeňských přestupků, a že vzhledem k časovým odstupům mezi prohrěšky nelze jednoznačně dojít k závěru o neobnovení služební kázně. Nebylo vzato ani v úvahu, že žalobci vytykána jednání nebyla vždy kázeňsky řešena a že i přes negativní hodnocení byl žalobce nadále veden jako velitel hlídky. Ačkoli mají závěry senátu pouze doporučující charakter, jsou uvedené okolnosti podle názoru městského soudu relevantní pro posouzení splnění podmínek pro uložení trestu odnětí služební hodnosti; nic z uvedeného se však do úvah žalovaného nepromítlo.

[6] Proti tomuto rozsudku podává žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel předně namítá, že městský soud porušil dispoziční zásadu, neboť překročil meze žalobních bodů a zrušil napadené rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem namítán. Městský soud shledal, že žalovaný ani správní orgán I. stupně nedostáli povinnosti důkladného zjišťování splnění podmínek pro uložení trestu odnětí služební hodnosti a jeho řádného odůvodnění. Tento důvod však v žalobě uveden nebyl; žalobce toliko namítal nepřiměřenost uloženého kázeňského trestu. Otázka přiměřenosti trestu však přichází v úvahu pouze při postupu podle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, naopak odnětí služební hodnosti je při naplnění podmínek § 186 odst. 7 tohoto zákona opatřením obligatorním. Stěžovatel také nesouhlasí se závěrem městského soudu, že zásadním způsobem zmírnil povahu vytykánoho jednání žalobce. Domnívá se, že pouze zpřesnil toto jednání, a to v reakci na skutečnosti, které žalobce v nalézacím řízení zatajil. Na podstatě deliktního jednání se přitom nic nezměnilo, žalobce neprováděl výkon služby v souladu s instrukcemi a opustil druhého člena hlídky, které velel. V této souvislosti je paradoxní, že sám žalobce v žalobě uváděl, že výrok napadeného rozhodnutí je obsahově naprosto totožný s původním výrokem, a proto namítal, že změna nalézacího rozhodnutí je zcela irrelevantní k projednávané věci. I zde tak městský soud přihlédl k něčemu, co žalobce vůbec v žalobě nenapadl.

[8] Ve vztahu k odůvodnění kázeňského trestu žalobce také namítal, že vedle výčtu kázeňských trestů v rozhodnutí chybí zmínka o odměně za splnění mimořádného služebního úkolu. Tato okolnost je však při ukládání kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, stejně jako ostatní kritéria vyjmenovaná v § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, irrelevantní. Správní orgány musely vzít v potaz toliko udělené kázeňské tresty, což také učinily. Na základě toho shledaly v žalobcově služební kázi sestupnou tendenci (žalobce byl „kázeňsky řešen“ v roce 2011, dále v roce 2013 a dvakrát v roce 2014). I tato žalobní námitka obsahově mířila jiným směrem, než kterým se v rozporu s dispoziční zásadou ubíral městský soud v napadeném rozsudku.

[9] Podle stěžovatele byly podmínky pro odnětí služební hodnosti splněny tím, že žalobce porušil služební slib a zároveň opakovaně spáchal kázeňský přestupek se škodlivým následkem a předchozí uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně. Stěžovatel poukázal na velmi striktní režim služby na mezinárodním letišti, kdy dozorcí služby musí mít povědomost o tom, kde se která hlídka nachází a jakého je složení. Přestupek žalobce je s ohledem na tento režim neakceptovatelný, jeho škodlivý následek spočívá v demoralizaci ostatních příslušníků, kteří by mohli nabýt dojmu, že rozkazy a pokyny k výkonu služby mohou být svévolně měněny (zde stěžovatel poukázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2018, č. j. 8 As 183/2017-38). Závažnost vytykánoho jednání je umocněna tím, že se jej žalobce dopustil jako velitel hlídky.

[10] Stěžovatel dále namítá, že městský soud porušil i zásadu rovnosti zbraní, neboť mu nezasílal repliku žalobce a její doplnění. Stěžovatel se tak k těmto podáním nemohl

vyjádřit. Absurdnost situace a libovůli městského soudu dokresluje fakt, že žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení rovněž za repliku, o níž stěžovatel neměl povědomí; stěžovatel se tak nemohl vyjádřit ani k tomu, zda byl tento úkon učiněn účelně, tedy zda obsahoval skutečnosti, které žalobce nemohl uplatnit již v žalobě. Přitom jen za účelně vynaložené náklady může být procesně úspěšné straně sporu přiznána náhrada.

[11] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel rozporuje splnění podmínek řízení. Z jednání před městským soudem dne 12. 11. 2018 stěžovatel nabyl dojmu, že ke dni projednávání žaloby nebyl žalobcem uhrazen soudní poplatek. Tomu nasvědčuje též skutečnost, že o povinnosti nahradit žalobci náklady soudního řízení odpovídající uhrazenému soudnímu poplatku bylo rozhodnuto samostatným usnesením. Stěžovatel má tedy za to, že pokud žalobce nesplnil poplatkovou povinnost, mělo být řízení zastaveno.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že neexistenci podmínek pro uložení kázeňského trestu dostatečně odůvodnil, a to v bodu XII. žaloby. Připomněl, že v žalobě se rovněž ztotožnil s právním názorem senátu poradní komise policejního prezidenta, který absenci důvodů pro odnětí služební hodnosti podrobně odůvodnil; z doporučení senátu poradní komise obsáhle citoval. Dodal, že v žalobě na několika místech poukazyval na to, že služební funkcionář se v odůvodnění nevypořádal s jeho námitkami proti posouzení závažnosti jednání. Stěžovatel i správní orgán I. stupně namísto řádného odůvodnění snesli celou řadu důkazů o negativním hodnocení žalobce, tendenčně negativní služební charakteristiku a další podpůrné skutečnosti. Pravdivé není ani tvrzení stěžovatele, že napadeným rozhodnutím nebyla zásadně zmírněna povaha vytykaného jednání. Zde žalobce odkazuje na odůvodnění tohoto rozhodnutí, kde stěžovatel mimo jiné uvedl, že ve smyslu zásady „*v pochybnostech ve prospěch obviněného*“ se přiklonil k tvrzení žalobce, že druhý člen hlídky nevykonával službu sám a že žalobce výkon služby zcela neopustil; změnu hlídky žalobce sice ohlásil, ale nedostal k ní souhlas dozorcího.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil nejdříve námitku porušení dispoziční zásady. Platí totiž, že zruší-li krajský soud žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn (a nejedná-li se o vadu, ke které je povinen přihlížet *ex officio*), jedná se o „*jinou vadu řízení před soudem*“ ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která má *per se* vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Uvedenou vadou však rozsudek městského soudu netrpí.

[16] Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že proti uložení kázeňského trestu žalobce obsáhle brojil především na straně 8 až 10 žaloby. Konkrétně v bodu IX. (str. 8) žaloby sice namítal, že kázeňský trest je *zjevně nepřiměřený* k jednání, které je mu kladeno za vinu, následně však (v bodě X., na str. 9-10 žaloby) poukázal také na zcela odlišné hodnocení věci senátem poradní komise policejního prezidenta, v němž tento poradní orgán namísto odnětí služební hodnosti žalobci navrhl snížení základního platového tarifu o 15 % na dobu 3 měsíců. Citoval přitom pasáž, v níž senát poradní komise upozorňoval na nedostačené posouzení *stupně závažnosti* posuzovaného jednání, odůvodňující uložení přísného kázeňského trestu (fakticky tedy

pokračování

prvoinstančnímu rozhodnutí vytýkal neostatečné posouzení kritéria *škodlivého následku*), a vyslovil pochybnosti o *závažnosti předchozích porušení služebních povinností* žalobcem (řešených v kázeňském řízení i mimo něj), jež by měly rezultovat v závěru o *neobnovení služební kázně*. Je tedy evidentní, že se žalobce dovolával neexistence podmínek pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, zakotvených v ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, a to i explicitně, neboť v bodu XII. žaloby výslovně uvedl, že „[v] *zřihledem ke skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného trpí totožnými právními vadami jako rozhodnutí prvoinstanční, spočívajícími v nesprávném zjištění skutkového stavu, v chybném právním posouzení věci, v neexistenci podmínek pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, marném uplynutí lhůty pro uložení kázeňského trestu a porušení zásad kázeňského řízení, je odůvodněn záněr, že obě napadená rozhodnutí ve věcech služebního poměru nesplňují podmínky stanovené v § 181 odst. 2 zákona o služebním poměru, neboť nejsou v souladu s právními předpisy*“ (zvýraznění doplněno NSS). Žalobce tedy nesplnění předpokladů pro odnětí služební hodnosti v žalobě alespoň v základních obrysech tvrdil, a městský soud proto nepochybil, pokud se splněním podmínek pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti zabýval.

[17] Stěžovatel dále namítal, že městský soud v rozporu s dispoziční zásadou přihlédl ke změně výroku napadeného rozhodnutí, aniž by žalobce tento rozdíl sám napadl. K tomu je třeba uvést, že se městský soud nikterak nevyjadřoval k otázce, zda změnou výroku prvoinstančního rozhodnutí ve smyslu úpravy skutkové věty nedošlo k nepřipustnému vychýlení ve vymezení postihovaného skutku způsobem, který by již fakticky představoval jiný skutek, než pro který bylo vedeno řízení před orgánem I. stupně a o kterém jím bylo také rozhodnuto (což žalobce skutečně netvrdil). Namítal-li ovšem žalobce, že se stěžovatel dostatečně nevypořádal s tím, zda lze postihovaný skutek kvalifikovat jako *opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka* (právě tato kvalifikovaná skutková podstata kázeňského přestupku, definovaného obecně v ustanovení § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, měla být jedním žalobce naplněna), nelze městskému soudu vytýkat, že nepřehlédl fakt, že stěžovatel převzal hodnocení této otázky provedené prvoinstančním orgánem, aniž by jakkoli zohlednil, že *škodlivý následek* nově definované podoby vytýkaného skutku je evidentně nižší, než u skutku uvedeného ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud přitom ve shodě s městským soudem nepochybuje o tom, že (zjednodušeně řečeno) skutek spočívající v (prostém) opuštění hlídky, vykazuje škodlivější následky na výkon hlídkové služby, než skutek, kdy někteří policisté vykonávají službu na jiném, než určeném stanovišti, avšak tato jednotlivá stanoviště jsou obsazena (byť v jiném než určeném složení).

[18] Tvrzení stěžovatele, že při ukládání kázeňského trestu odnětí služební hodnosti podle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru lze přihlédnout pouze k dříve uloženým kázeňským trestům, nikoli však též k případným odměnám za splnění mimořádného služebního úkolu, je mylné. Tyto odměny lze totiž nepochybně zohlednit při posouzení otázky, zda dříve uložené kázeňské tresty *(ne)vedly k obnovení služební kázně příslušníka*. Je logické, že obdržel-li policista v době po uložení dřívějších kázeňských trestů též odměnu za splnění mimořádného služebního úkolu (viz § 49 zákona o služebním poměru), jde o indicii nápravy v plnění jeho služebních povinností *(obnovení služební kázně)*. Je proto na služebním funkcionáři, aby zohlednil, zda tato skutečnost může (alespoň částečně) vyvážit logicky se nabízející možnost, že předchozí uložené kázeňské tresty neměly na osobu policisty dostatečný výchovný vliv (viz analogicky doktrinární chápání jednotlivých aspektů účelu trestu v trestním právu).

[19] Stěžovatel dále v kasační argumentaci rekapituluje důvody, pro které žalobci předmětný kázeňský trest uložil, a trvá na tom, že tyto důvody byly zejména s ohledem na specifický režim mezinárodního letiště a mnohost spáchaných kázeňských deliktů v období posledních tří let

dostatečné. Tato argumentace však již byla vyčerpávajícím způsobem vypořádána městským soudem, přičemž stěžovatel v této části kasační stížnosti nepolemizuje s konkrétními závěry městského soudu a nestaví proti nim žádnou konkurující argumentaci. Nejde proto o kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., které by mohl Nejvyšší správní soud vypořádat.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku porušení principu rovnosti zbraní tím, že stěžovateli nebyla zaslána replika a doplnění repliky k jeho vyjádření. Právo vyjádřit se ke stanovisku a důkazním návrhům žalobce, jímž je žalovanému v soudním řízení správním zajištěna rovnost zbraní, je upraveno v § 74 odst. 1 s. ř. s., podle něhož předseda senátu doručí žalobu žalovanému a současně mu uloží, *aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě, přičemž doslé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku.* Povinnost soudu zasílat případnou nevyžadovanou repliku žalovanému na vědomí však z tohoto ustanovení neplyne; soud tak nicméně může učinit, má-li za to, že by duplika žalovaného mohla být pro posouzení věci přínosná (musí tedy v takovém případě umožnit protistraně se s jejím obsahem seznámit). Výše uvedený postup je projevem zásady koncentrace řízení (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), podle níž lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Z logiky věci se tak v replice podané po této lhůtě nemohou vyskytnout zcela nová tvrzení, k jejichž podstatě by žalovaný správní orgán nemohl zaujmout stanovisko již ve svém vyjádření; k takovým nově uplatněným důvodům totiž soud nepřihlíží. Soud musí v mezích výše uvedených zásad zajistit stranám možnost vyjádřit se k předmětu sporu a v souladu s požadavky rychlosti a hospodárnosti řízení rozhodnout ve věci; jeho úkolem naopak není zprostředkování komunikace mezi stranami sporu. K seznámení se s obsahem spisu a případnými doplňujícími podáními stran slouží institut nahlížení do spisu (§ 45 s. ř. s.), jehož mohl stěžovatel kdykoli v průběhu řízení před městským soudem využít. Krom toho, jak sám uvádí, skutečnost, že ve věci byla podána replika, zjistil nejpozději při jednání ve věci samé. Za této situace mohl své právo vyjádřit se ke všem námitkám uplatnit též osobně při jednání. Zbývá dodat, že úvaha stěžovatele, že nemohl posoudit účelnost podané repliky a jejího doplnění vzhledem k přiznané náhradě nákladů řízení je poněkud za hranicí přípustné procesní aktivity účastníka řízení, neboť oprávnění rozhodovat o povinnosti nahradit náklady řízení přísluší výhradně soudu.

[21] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí ve věci z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu ověřil, že žalobce k výzvě soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 10 Ad 6/2015-38, soudní poplatek ve výši 3 000 Kč zaplatil (viz záznam o složení na čl. 39 spisu městského soudu). Vzhledem k tomu, že městský soud opomněl v napadeném rozsudku rozhodnout o náhradě nákladů soudního řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku, napravil toto nedopatření samostatným usnesením ze dne 6. 12. 2018, č. j. 10 Ad 6/2015-72. Tato námitka je proto rovněž nedůvodná.

[22] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[23] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, jeho náklady jsou tvořeny částkou 6.200 Kč za dva úkony právní služby jeho zástupce (vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Přiznána byla též náhrada hotových výdajů zástupce, která činí dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve všech případech 300 Kč za jeden úkon (tj. 600 Kč za 2 úkony právní služby). Celkem tak náklady zastoupení tvoří

pokračování

částka 6.800 Kč. Jelikož advokát nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, nebyla jeho odměna zvýšena o částku odpovídající této dani. Částku 6.800 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu